La tomba del faraó

El contracte amb la vida conté una condició finita, tothom sap que un dia o altre haurà de rendir comptes irrevocables amb la naturalesa i que el seu cos començarà a desprendre un tuf de putrefacció. Conscients d'aquesta tràgica limitació, els faraons van voler continuar regnant després de la mort o, si més no, entrar per la porta gran en el regne dels difunts.

No n'hi havia prou amb una simple caixa per contenir el seu cos, ni una senzilla làpida per informar els passavolants, ni una palmera que dibuixés l'ombra estrellada damunt la pedra, ni uns quants xiprers, Cupressus sempervirens, que amb la punta afinada assenyalessin sempre la direcció que havia de seguir la seva ànima immortal. Els faraons havien de fer-se construir una tomba monumental vora el Nil, més alta i més imponent que la dels seus predecessors i, si podia ser, de tots els seus descendents.

El nostre faraó no va voler ser menys i va manar que els súbdits li paguessin una tomba a la mesura de les seves necessitats. Un exèrcit de vençuts va fer de mà d'obra esclava durant divuit anys i es va buidar tota una muntanya per honorar el rei dels quaranta abrils victoriosos, i després es va alçar una gran creu de cent cinquanta metres per indicar la fe que el guià en la seva croada.

Quaranta anys després d'aquells quaranta anys, la creu, la tomba i el cadàver del faraó encara continuaven incòlumes en el centre del seu regne, custodiats per uns sacerdots fidels, pels hereus dels soldats vencedors que ell capitanejà i els fills d'uns quants empresaris agraïts que es van enriquir amb l'or que el sobirà repartia entre els seus.

El somni del faraó s'ha fet realitat i allò que lligà en vida s'ha mantingut lligat i ben lligat i la pudor de putrefacció ha envaït ja tot el seu reialme.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/girona/2017/05/17/tomba-del-farao/846578.html?utm_source=rss